

Arrest

nr. 51 981 van 29 november 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. GEVERS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 26 mei 2009, verklaart er zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt verzoekers asielaanvraag bij beslissing van 21 juni 2010, verstuurd op dezelfde dag.

1.3. De feiten aan de basis van verzoekers asielaanvraag werden door de bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en in Kaboel geboren te zijn in 1993. U bent een Hazara van etnische origine. Toen u vier of vijf jaar oud was werd het huis van uw grootouders door een raket geraakt en migreerde u vervolgens samen met uw ouders H. B. (O.V. 6.465.023) en H. S. (O.V. 6.465.023) en uw broer en tante naar Iran, waar jullie elf jaar verbleven. In november 2008 werd

uw vader H. B. door de Iraanse autoriteiten naar Afghanistan gedeporteerd. Een tiental dagen later vervoegden u en de rest van uw familie uw vader in Herat en jullie vestigden zich vervolgens in Jalrez in de provincie Wardak, vanwaar uw grootouders en moeder oorspronkelijk afkomstig zijn. Ter plekke kregen jullie problemen met de commandant G. S. die met uw veel jongere tante S. wenste te trouwen. Uw vader weigerde dit in eerste instantie maar stemde uiteindelijk toch toe. Enkele weken daarna verdween uw tante S., die niet met het vooropgestelde huwelijk instemde, spoorloos. Uw vader werd vervolgens een week door G. S. opgesloten en weer vrijgelaten nadat hij beloofde uw tante terug te vinden. In het andere geval zou de familie vermoord worden. Vervolgens werd u door uw vader naar Iran gestuurd. U reisde samen met de burens die eveneens naar Iran wilden vertrekken. In Iran nam u het vliegtuig en u kwam aan in een u onbekende luchthaven. Vervolgens nam u de trein en kwam enkele uren later in België aan op 26 mei 2009. Nog diezelfde dag meldde u zich aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Ongeveer tien dagen na uw vertrek ontvluchtten uw ouders eveneens Afghanistan en vroegen hier asiel aan op 23 juli 2009.

Ter staving van uw asielrelaas legt u een document voor van de Afghaanse ambassade in Teheran. De Taskara (Afghaanse identiteitskaart) die u bij uw binnenkomst bij had, werd door de smokkelaar zelf aangemaakt, verklaarde u."

Het aldus weergegeven feitenrelaas wordt door de verzoekende partij niet betwist.

1.4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:

- aan verzoekers beweerde minderjarigheid kan geen geloof worden gehecht;
- in hoofde van verzoekers ouders werd vastgesteld dat er aan hun bewering te zijn teruggekeerd naar Jalrez geen geloof kan worden gehecht; dit brengt eveneens de geloofwaardigheid van verzoekers bewering dienaangaande in het gedrang mede gelet op verzoekers gebrekkige kennis over de regio en bekende personen uit die streek.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit het verzoekschrift kan een schending van de materiële motiveringsplicht worden afgeleid. Verzoeker verklaart het gebrek aan kennis van de regio door het feit dat hij daar slechts zes maanden heeft verbleven en dan nog tijdens de zeer koude Afghaanse winter waardoor sociale contacten worden bemoeilijkt. Het is immers gebruikelijk dat tijdens de wintermaanden in een afgelegen gebied het leven zich vooral binnenshuis afspeelt.

2.2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 53). Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de aanvragen om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792). De met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties moeten niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is evenmin de taak van deze instanties zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

Verzoekers asielrelaas berust op de problemen die zijn familie zou ondervonden hebben met een lokale commandant nadat het gezin terugkeerde vanuit Iran na een jarenlange afwezigheid. De kennis over de streek waarnaar zij terugkeerden blijkt zodanig ontoereikend en gebrekkig te zijn dat er ernstige twijfels rijzen omtrent de geloofwaardigheid van hun beweerde terugkeer. Verzoekers wijten hun gebrekkige kennis aan het feit dat zij slechts zes maanden ter plaatse bleven en het bovendien winter was waardoor zij niet veel buitenkwamen. Een kortstondige terugkeer in de winter is geen afdoende verschoningsgrond voor het gebrek aan kennis aangezien men van een gezin met kinderen kan verwachten dat dit minstens op de hoogte is van de veiligheidssituatie van de streek waarin ze zich

vestigt. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat begin 2009 een groot deel van de provincie gecontroleerd wordt door de Taliban en dat de situatie er bijzonder onveilig is wegens het groot aantal aanslagen. Het is bijgevolg niet aannemelijk dat verzoekers hiervan niet op de hoogte zouden zijn. De weinige kennis die verzoeker over de streek blijkt te hebben, is duidelijk ingestudeerd. Verzoeker blijkt immers tal van dorpen te kunnen opnoemen die hij zou gepasseerd zijn op zijn reisweg maar kan nauwelijks enige informatie geven over zijn eigen dorp. De vaststelling bovendien dat verzoeker het districthoofd niet kent, noch andere bekende personen uit het district samen met de het feit dat hij in het geheel niet op de hoogte is van de benarde veiligheidssituatie in het district, verhindert nog verder geloof te hechten aan zijn verklaringen dat hij samen met zijn ouders zou zijn teruggekeerd naar Pushte Mazar in het district Jalrez in de provincie Wardak. Aangezien verzoekers niet aantonen te zijn teruggekeerd naar Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan het asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Zelfs indien zou worden aangenomen dat ze wel degelijk zijn teruggekeerd naar Afghanistan, *quod non*, dan nog kan worden vastgesteld dat verzoekers geen enkele informatie kunnen geven over G. S., de man die aan de basis van hun vertrek gelegen is, hetgeen de geloofwaardigheid van de aangehaalde feiten ernstig hypothekeert.

2.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.4. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus vinden verzoekers het vreemd dat men bij het onderzoek de vrees ten opzichte van de stad Kabul beoordeelt terwijl er in de bestreden beslissing net twijfels geuit worden bij het beweerde verblijf van verzoekster in Kabul ten tijde van de burgeroorlog. In hoofde van verzoekers dreigt bij terugkeer naar Afghanistan ernstige schade te ontstaan ten gevolge van hun conflict met de heer S. maar ook ten gevolge van de oorlog die zich in hun dorp afspeelt.

2.5. Verzoekende partijen hebben niet aannemelijk gemaakt recent te zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dus evenmin hun beweerde recente verblijf in Pushte Mazar (Jalrez). Bij het onderzoek naar de toepassing van de subsidiaire beschermingsstatus, dient te worden gekeken naar de regio waar verzoekende partijen voor hun vertrek uit Afghanistan in 1997 zouden verbleven hebben. In casu blijkt dit Kabul te zijn waar verzoeker geboren is en enkele jaren met zijn familie geleefd heeft.

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en de update van de veiligheidssituatie in Kabul neergelegd ter terechtzitting, blijkt dat in de hoofdstad Kabul aanvallen worden uitgevoerd door de Taliban, doch er geen "open combat" gevoerd wordt. De incidenten in de hoofdstad nemen de vorm aan van zelfmoordaanslagen en aanvallen op high profile doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afgaanse autoriteiten worden geviseerd en nemen ook de vorm aan van zelfmoordaanslagen en bermbommen tegen de Afgaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. De gewone Afgaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviseerd. Ook is het geweld in de hoofdstad Kabul niet aanhoudend en gelokaliseerd en is de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger eerder beperkt.

Uit deze informatie kon de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht besluiten dat er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet aanwezig is.

Waar verzoeker zich beroept op dezelfde feiten als deze van zijn asielaanvraag kan, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van deze feiten, de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, a en b, van de voormelde wet van 15 december 1980 niet worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend tien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER